

BABILON/ALEKSANDRIJA

I

o, reklo bi se da svakodnevno susrećemo iste pripovijesti o zlim bićima iz drugih čvorišta. istodobno: bazditi, plaha hamburška kokoš, upoznati nepravilan slijed slogova jedne od bivstvujućih re-čenica. kako to zaobići samo tako maloga

pokretnog pijetla s Kolodvora? njegov kukurijek objavljuje slijedeću narav putovanja; sve smo bliže pravom ruhu ribolovnih hostija, hosana!, što prže praktično grlo pripovijesti, galaphagos!, sortnih vinarija i apokaliptičnih vizija snošaja, s utrobom ispupčenom kao hunsko sedlo i gladijatorski mlazni kruh.

uho, što

posjeduje plohe kamenčića i stalaktitski afrodizijak, kanjon tare, cosa nostra, bez poze, zauzimlje ljetnikovce, vodeće sieste u hijerarhiji slatke, leteće nirvane, njene zapadne vrtoglavice glagola, dražesne i slikovite kak petar pan junior na asphalatosu serijske sintagme što no nije kano lonac tužnih jastoga na ognjištu sv. duje spljeckoga, plodonosnog rivala adrijane, rekoše božice, rimskih bordela, dašućih vitica, rastafarijanskih cigarilosa, haile!, litro blaga okusa, susangerd i koramšar.

II

malko neon, mlako rock-feller-os: okrećem se okol tvojih satanskih oblina, okol svega što u sve pristaje kano mahniti kalibar mahagonijâ, spolovila moje i njene diskreditirane piske i romantična šarma »fidel«, lindast bombon srđskih livada, buržujska slavodobiti!, mamlaz šljivke kao modni odsjev urbane baham slastičarnice rasnih pipaca. i oni oduđa ... da da da. klasična objava: harakiri i kikirikiri i amarkord — pasje glavinjanje ranjenih lebdjelica, ukaza, štivâ: asket-bal labradorskih njuški kruškastih silhueta, heute! noch einmal!/ ružmarin, postidena labradorska prikazbo retardirane mladunčadi muflonâ i žabe, gnomskih dogovora kopitara i regge-glistina ribljih očiju, marlaux-blendaza, bobica marley,

IV

dobar fuk zlata vrijedi — govore su stare majke njišući

svoju nedoraslu dječurliju neolitskim bradavicama sve od reda lijeve dojke. drukčije smo zamišljali abadan radnih masa, drukčije redford maskenbalskog fašizma, masnih krafni desnog fašnika pre-folije. baracuda, moj prijatelj, satirični lider planetarne čistke, primjer zaborava u vili neutronki mičega obalnog derana, zapadnog, desnog

maligan eliptične putanje ss zapovijeda braci u šaci da muhu u uhu purgerski skrasi u zuj.

VI

rano je ramo, lupeška romska njuškice, rano je za dinar i kupku papuka srijedom i petkom u ilici, sutradan svugdje drugdje, u obnovljenoj frajlijskoj kičmi gradske čistoće i poretka. vrlo bih rado slistio paradigmatični sadržaj svijesti njenih blijedih bedara i jebljive biološke motivacije, što sili i sikće kao kronologija užasa na bljutavoj pučini creedence clearwater revival

VII

iskidani predjeli posteljice trikotažno raspiruju položaje. modar monstrum sturm und dranga i pneumathoraca dvojne mlačne

osnovec razrjeđuje reumatične čete mišolovki u balzimirani konvoj precizne riječi.

lako zauzdana, riječ zarza, pa zadržta, pak zacvilje suhu melodiju pod mekim krilom kopitara, jureći falusa u drvoredu listopadnih pizdulja. blagi nagib sintakse bilježi mercallija kao skup borova i bodljika, sve samih rzaja crnogorskih s margina plamteće apokalipse. jambski trzaji uškopiše sporno štektanje strojeva, a dugo u noć, u zimsku bijelu noć, pištaše prištavi gibraltar.

METKA

rubalj, rubalj:

blizu sam! izviru rimske psetarnice. blizu sam massmedijska pljuco, fuck-curetku vlažna međunožja! dođi, vraže, di te traže! guraj, ptico! — laže! rekonstruiram prorez bromnih krpelja: balavandersko krpelje gljivičaka, sijaset vršaka, kuštravih guštika. katrenom dupenceta olovni sapi pisati lijepost, astibo kovrdžu: brbljati uljubak kobilje tinte u rulnu grudicu teksta.

kurblaj, katrenski ostatku, hrustavih, razigranih rimâ, pjeskavičijih špricaljki, lolitâ, zrikavih karabijnjača duž čačaka i čučerjâ, plastičnih sintagmi zaritih u tjelce scenografski preobraženo u ruralnu barbru razroke motivacije: jebuckala se mala metka zasvrbljela je vlažna četka slatka metka — četka rijetka sjajna rima — mrtva kljetka

jebuckah kao cucak, ko snježni dancinggracki na jastuku posteljice što se račva u rozo plavetnilo: hračak lakiranih obrisa sasut u tusto meso među gorjem ružanskih krasotica, među međnim stidnicama larpurlartističkog kljuckanja amazonske šumarice, glatkog raslinja ispod obala mlade oceanske svirke skliskih rukavaca, gdje mlazni naprstak ejakulira ko stari jarac u tamnim tonovima silvestarske mrežnice; gdje gladan

hroptaj jatakâ kalkulira konačan ishod reprezentativne igre i germanske šablone: »vibriram!« »vibriram!« šušanj ulazi u puška; razlaže se semantika japanske pozornice zašiljenih nokata i katakombast rajsferšlus suludih treptajâ mjesečine/mondschein lied plitvičkih krastavaca na koricama ličke bukve i brundanja bukovskog u elitnom ruhu u rnebesah. jato masturbira kao svilen onanijski prst: rječita ribo utrobe, rastočit ću slitinu jušnih hijeroglifâ u plantrav treptaj japa-tipi-tu p.

sve to ponovljeno iz neke druge pjesme zazvuči tako poznato i strano, razluči se dragi sjaj u egzotičnu priču morskkih zalazaka i peripatetičnih plakatlezbijске situacije. blago pećinskih pisaljki razvrstava konačni smisao u kratke puške jutarnje gimnastike i mladenačku igru na postolju »šev-šev«. jedino tako ima se što vidjeti kada okreneš upropašenu stranicu, ruci dadeš oduška i — kvit.

ni list ne treperi vasa pavković

KOCKARI

Leva polovina njegovog lica je živa rana, krije je pod metalnom maskom.

Karta se u »Palasu«.
U zlato.

Veruška Petrovna
sedi iza njegovih leđa,
u beloj, dubokodekoltovanoj haljini.

Te noći će ubiti M. Kiri,
pobeći iz Pariza.

Na kraju: penju se na »Titanik«.
Putuju u SAD.

PRVOMAJSKA 6

Nagnuti krov vaše kuće,
trouglaste markice po albumima:
avioni, leptiri, lisice, konji —
i akvarijum u uglu.

Tvoja večito neispavana mater,
gologuze curice iz komšiluka,
drveni beli sandučar, srce iznad vrata,
a preko puta: svetle hale »Staklare«,
stubovlje, bodljikava žica ...

U vašoj kući miris:
mokraće, Svedske, masnih šerpenja,
krofni, trulih jabuka,
užeglog ulja, kolomasti,
čega još?

— Sve je to nestalo: i ti —
ka Australiji,
ka Darwinu
1972!

NI LIST NE TREPERI

Sunce se zalepilo za
rastopljen čelik
neba.

Geguckaju se
ulicama le/t/nje pustinje.

3000 metara više
por. Marinković
probija zvučni zid,
javlja bazi.
Po propisu.

Ljubavnici se cede
kao med,
po čaršavu.
Seme klizi niz butinu,
preko malja,
uz vaginalni kanal
ka materiku.

Luparaju vrata zgrade.
Sve je u svom mestu,
u pijanstvu.

Pišem li, pišem,
lagano.